

GESLACHTE(N) TALENTEN

Veerle
Malschaert →

Heeft talent een geslacht? Maakt het iets uit of iets wel of niet gemaakt of uitgevoerd wordt door een man of door een vrouw? Maakt het iets beter of slechter?

Je denkt nu misschien spontaan: nee, uiteraard niet. We willen toch geen waardeoordeel vellen en iemand discrimineren op grond van iemands sekse. We zijn toch niet seksistisch? Daar zijn we toch allang voorbij anno 2017?

Waarom vinden vrouwelijke piloten dan nog altijd zo moeilijk of amper werk ook al waren ze bij de besten van de klas in een opleiding waar ze zich al dubbel moesten bewijzen? Waarom worden nog steeds meer mannen dan vrouwen topchef en worden vrouwelijke chefs minder au sérieux genomen? Waarom zijn de hoofdrollen van reeksen en films nog voornamelijk mannelijk? En waarom krijgen comédiennes veel minder speelkansen en platform aangeboden dan hun mannelijke collega's? Waarom zou een vrouw niet of zogenaamd minder grappig zijn dan een man?

Seksisme zit zo diep geworteld in onze maatschappij en haar structuren, dat het vaak onbewust als 'normaal' wordt ervaren. Want wie merkt op dat vrouwelijke comedians veel minder in theaters en in de media te zien zijn, en dus ook veel minder exposure krijgen, dan hun mannelijke collega's? Wie ziet dat het vooral mannen zijn die bijvoorbeeld op televisie de grapjas mogen uithangen met daarnaast dan, in het 'beste geval', een vrouwelijke sidekick

die de man nog grappiger mag laten uitkomen of een vrouw die de rol van het domme blondje komt spelen?

Wie dat merkt? Wel: de vrouwen die er persoonlijk door geraakt worden, die er last van ondervinden.

Ja, ik spreek jammer genoeg ook voor mezelf. Het kost mij letterlijk een groot stuk van mijn carrière, dat ondervind ik al jaren aan den lijve en dat is zeer pijnlijk. Seksisme is zo achterhaald, maar jammer genoeg nog brandend actueel, ook al blijft het vaak onzichtbaar voor zij die er buiten staan. Vandaar de toepasselijke naam 'glazen plafond'. Vrouwen zijn zichtbaar, maar hun talenten vaak nog onzichtbaar. De touwtjes in onze maatschappij zijn nog steeds grotendeels in handen van mannen die de deur van dat mannenbastion vaak dicht houden als je geen lid bent van 'de piemelclub'.

Maar tegelijkertijd voel ik, als ik mijn onewomanshow speel, dat het publiek, zijnde vrouwen én mannen, in de zaal wél mee zijn. Ze liggen niet wakker van mijn geslacht. De verandering zal dus van de mensen zelf moeten komen, man én vrouw.

Ik zeg niet 'the future is female', maar wel: 'what the world needs now is yin and yang'.

Veerle Malschaert

